

Itálie 2005

Itálie se rozkládá na Apeninském poloostrově, přilehlém vnitrozemí a několika ostrovech jako Sardinie, Sicílie či Elba. Rozloha země je 301 309 km² a žije zde přibližně 58 milionů lidí. Západní pobřeží země je omýláno vodami Tyrhénského neboli Ligurského moře, při východním pobřeží se nachází Jaderské moře.

Itálie je republikou, v jejímž čele stojí prezident, je členem Evropské unie. Ze správního hlediska se země dělí na dvacet krajů (regioni), které zhruba odpovídají historickým regionům země. Kraje se dělí na provincie a ty na městské rady (comuni). Pět krajů - Sicílie, Sardinie, Trentino-Alto Adige, Friuli-Venezia Giulia a Valle d'Aosta mají autonomní postavení zaručené ústavou. Krajská shromáždění těchto krajů mají větší pravomoci než zbývajících 15 krajů.

Při našich cestách po Itálii jsme navštívili nebo pouze projížděli celkem třinácti z těchto krajů.

Itálie se dělí na dvacet regionů:

Ceny

Asi nikoho nepřekvapí, když si zde přečte, že ceny v Itálii jsou vyšší než v Česku. Pokud však nakupujete potraviny ve velkých obchodních řetězcích, není to tak hrozné. Zde je poměrně početně zastoupena síť levných supermarketů Lidl nebo Penny market. Nakupovat v těchto dvou obchodních řetězcích je poměrně levné podobně, jako je tomu v Česku. Bagetu zde nakoupíte přibližně za 0,5 €, chleba přibližně za 1 €. Balík šesti lahví balené vody přijde na 1 až 2 €.

Ceny pohlednic se pohybují v rozmezí od 0,2 do 0,5 € za kus, zmrzlinu v Itálii koupíte za 1,5 € nebo ale také za 2,5 €. Většinou se cena liší velikostí kornoutku a tím i množstvím zmrzliny. Nicméně italská zmrzlina se rozhodně nedá srovnávat s tím, co se prodává u nás a rozhodně stojí za to ji vyzkoušet. Ještě jedna věc je v Itálii zajímavá. Zde narozdíl od Česka dostanete lístek z pokladny i v případě, že si kupujete pouze zmrzlinu. Zde totiž existuje finanční policie, která kontroluje nejen obchodníky, ale i běžné zákazníky. Prý se zde může stát, že vás zastaví na ulici a chtějí od vás doklad o tom, že jste tu zmrzlinu, kterou si zrovna vychutnáváte, opravdu koupili. Takže i ve vlastním zájmu vyžadujte potvrzení. Kde jsme však potvrzení nikdy nedostali, bylo po zaplacení mýtného na dálnicích. Tam za to, že jste zaplatili nedostanete žádné potvrzení.

Obyvatelstvo

V Itálii žije téměř 58 miliónů obyvatel. Z 97 procent obyvatele tvoří Italové. V provincii Bolzano a Alto Adige je početná rakouská menšina, v provincii Valle d'Aosta pak žijí Francouzi.

Itálie se v posledních letech stala i zemí přistěhovalců. Nejpočetnější skupinou jsou Albánci, ale naleznete zde i hodně lidí černé pleti. Ty nalezneme především na ulicích jako ilegální pouliční prodejce nelegálně kopírovaných CD, za deště deštníků, růží či jiných suvenýrů. Jakmile však spatří blízkost policie, okamžitě mizí v davu. Na jihu je zase patrný velký počet romského obyvatelstva, což se zde projevuje vysokou kriminalitou.

Především je třeba si zvyknout na větší množství žebráků a bezdomovců v ulicích měst, než na kolik jsme zvyklí. Ti se objevují často i u silničních křižovatek nebo u míst výběru mýtného.

Stravování

Nabídka stravovacích kapacit je zde poměrně dostatečná, přibližně taková, na jakou jsme zvyklí z Čech. Pro nás střeoevropany však může být občas problém vyznat se v některých jídlech uvedených na jídelním lístku. Největší je samozřejmě nabídka pizz. Jejich druhů je takové množství, že často ani nevíte, jakou vybrat a to třeba i z důvodu, že mnohdy netušíte, co která ingredience znamená. Pokud je však u pizzy napsáno, že obsahuje funghi, tak to znamená, že je s houbami. Pokud je pizza Capricciosa, tak potom se jedná o pizzu s olivami, houbami, mozzarelou a šunkou vařenou nebo syrovou. Ceny pizz se v italských restauracích pohybují od 5 do 7 €.

Zajímavé jsou také tzv. calzone, což je vlastně pizza ve tvaru dlouhého štrúdlu. Někdy může být ten štrúdl opravdu dlouhý. Jinak je italský jídelniček bohatý na těstoviny či dary moře. Vyplatí se rozhodně ochutnat lasagne, což jsou velmi výborné zapečené těstoviny s bešamelovou omáčkou. V italském jídelníčku však můžete ochutnat také například sušená rajčata nakládaná v oleji nebo dokonce marmeládu z rajčat.

Ubytování

Nabídka ubytovacích kapacit, zejména pak kempů, je velmi rozdílná. Bez problémů naleznete autokemp v turisticky atraktivních lokalitách. V některých místech Itálie však může být sehnání ubytování problémem.

Ceny ubytování v kempu jsou velmi rozdílné. Poměrně velký rozdíl je zde podle období, kdy Itálii navštívíte. Nejvyšší ceny jsou v srpnu a třeba pouze třetinovou cenu zaplatíte na přelomu května a června. Nejdražší ubytování je asi v oblasti Říma, nejlépejší oblastí je Lago di Garda. Zde jsme v polovině června za ubytování pro dvě osoby, stan a auto zaplatili 15 €, za ubytování naokraj Říma jsme o několik dní později zaplatili 27 €.

Cestování autem

Pokud se do Itálie vydáte autem, musíte si zvyknout, že cestování po Itálii je trochu odlišné od způsobu jízdy v Čechách. Především po italských městech jezdí velké množství skútrů, které nedodržují snad žádné dopravní předpisy s výjimkou povinnosti mít na hlavě přilbu. Budete si muset zvyknout, že skútry se po městě prohánějí a nerespektují jízdní pruhy, před křižovatkou si najedou před všechna auta, v Římě nerespektují ani semaforey a najíždějí do křižovatek na červenou, nerespektují přechody pro chodce ani jednosměrky. O něco lepší je situace ve Florencii, kde jsou na mnohých světelných křižovatkách namontovány kamery, které zaznamenají každé vozidlo či skútr, které do křižovatky vjede na červenou. Ve velkých městech často na vícepruhých silnicích chybí nakresleny jízdní pruhy. Jezdí vedle sebe prostě tolik aut, kolik se jich vejde, při přejíždění z pruhu do pruhu se zásadně nedává znamení o změně směru jízdy. Před návštěvou Itálie jsem ve všech průvodcích četl o tom, že Italové jsou zvyklí zejména na jihu země neustále na sebe troubit. Přiznám se, že je sice pravdou, že se zde klakson používá více než u nás, nicméně to není tak hrozné jak se mnohde píše.

Dálnice

Jiné je cestování také na dálnicích. Především jsou italské dálnice zpoplatněny mýtným. V praxi to znamená, že směrové tabule vedoucí k nájezdu na dálnice, jsou značeny trochu jinak, než u nás. Směrové tabule navádějící k dálnici mají sice také zelenou barvu jako je tomu v Česku, ale jsou většinou označeny pouze nápisem Autostrade a někdy i číslem dálnice. Nikoliv však jakým směrem dálnice směřuje. Teprve až po průjezdu místem, kde si vyzvedneme lístek, kde je vyznačeno místo nájezdu na dálnici, se komunikace

rozděluje a navádí nás na ten správný směr, kterým chceme jet. Dopravní značení na dálnici je pak naprosto perfektní. Výjezdy jsou značeny s dostatečným předstihem, informace o následujících výjezdech z dálnice jsou značeny na tabuli současně s označením aktuálního kilometru. Většinou jsou tyto tabule umístěny ve středním dělicím pásu.

Hustota provozu na italských silnicích je v severní části Itálie daleko vyšší, než je tomu u nás, naopak na jihu země jezdí aut naopak méně než u nás, silnice jsou zde poloprázdné.

Některé úseky dálnic jsou šestiproudé, každým směrem tři jízdní pruhy. Jedná se například o dálnici A4 Padova - Verona - Milano, A1 Bologna - Milano či Řím - Neapol. Zejména na této druhé zmiňované dálnici je zvykem, že většina aut jezdí v prostředním jízdním pruhu a předjíždí se jak zprava, tak zleva. Toto je nutné mít na paměti a při vracení do pravého jízdního pruhu se přesvědčit, zda vás nepodjíždí nějaké auto zprava.

Rychlostní limity:

Rychlost jízdy v obci je omezena na 50 kilometrů v hodině, na vedlejších silnicích 90, na silnicích značených jako Superstrade (SS) 110 a na dálnicích značených jako Autostrade (A) pak 130 kilometrů v hodině. Některé komunikace označované jako Superstrade jsou běžné hlavní silnice, jiné jako silnice dálničního typu označené značkou dálnice v modrém provedení. Jízda po těchto komunikacích je bezplatná. Obecným problémem však je, že na velké části takovýchto dálnic je rychlost jízdy často omezena na 90 či 80 kilometrů v hodině z důvodu členitosti terénu nebo omezené technické kvality komunikace. Bezplatné dálnice totiž svými parametry mnohdy nemají tu dálniční kvalitu, na kterou jsme zvyklí. Jízdní pruhy nemají takovou šířku, chybí zde odstavný pruh, často zde jsou výtluky, takže mnohdy je i rychlost 90 km/h příliš velká.

Dálnice označené zelenou značkou dálnice, tedy tzv. Autostrade jsou v jiné technické kvalitě i když mnohdy také bez odstavného pruhu. Jejich technická kvalita je daleko lepší, rychlost je zde 130 km/h, je snížena v horských úsecích. S výjimkou jižní části Itálie je provoz na těchto dálnicích zpoplatněn.

Pohonné hmoty:

Co se pohonných hmot týče, tak nejčastěji používaný benzín označovaný u nás jako Natural 95, je v Itálii označován jako Senza Pb a jeho cena se v červnu 2005 pohybovala okolo 1,25 € za litr. Hustotabenzínových čerpadel je poměrně velká, zejména pak na dálnicích. Obecně je ale tato hustota čerpacích stanic srovnatelná s naším územím.

Jízda městem:

Mimo dálnice je dopravní značení poněkud horší. Popravdě řečeno bez navigátora s mapou na klíně v podobě spolujezdce by se po Itálii asi těžko cestovalo. V Itálii je totiž zvykem umisťovat směrové tabule až přímo ve výjezdu z hlavní silnice nebo za křižovatkou. Zpočátku nám to způsobovalo problémy, později jsme si na to zvykli. Na druhou stranu je nutno uznat, že se Italové chovají daleko ohleduplněji v případě potřeby přejet z jednoho jízdního pruhu do druhého a to i přímo v křižovatce. Když jste například v pravém jízdním pruhu, není v Itálii velký problém se na několika málo metrech dostat přes prostřední jízdní pruh do levého. Podotýkám, že například v Praze je tento problém daleko větší. Pražáci přepouští své místo v jízdním pruhu někomu jinému jen velmi neochotně...

Ještě je nutné připomenout jednu snad již známou skutečnost: v Itálii je povinnost mít automobil vybavený reflexní vestou. Je jedno zda žluté, zelené, oranžové či červené barvy.

Naše cestování po Itálii trvalo 15 dní. Za tu dobu jsme osobním automobilem Škoda Felicia najezdili 5 300 kilometrů. Jsou zde započítány i kilometry najeté cestou přes území ČR, Německa i Rakouska. Na dovolenou jsme vyrazili ve dvou dospělých lidech a vše nás přišlo úhrnem na 1 200 €. Zde Vám nabízíme zážitky z cestování po Itálii, které by se mohly hodit těm, kteří podobnou anabázi chystají. Ceny zde uvedené jsou platné k období června roku 2005.

V cestopise jsou zajímavá místa označena symbolem hvězdičky podle mého vlastního uvážení a dojmu:

* - zajímavé místo

** - velmi zajímavé, stojí za návštěvu

*** - to nejlepší v Itálii, musíte to vidět

Mapa naší cesty po Itálii:

Den první: Rozvadov – Peschiera

Den druhý: Miláno – Prato

Den třetí: Prohlídka Florencie

Den čtvrtý: Prato

Den pátý: Pisa - Lucca – Quarrata

Den šestý: San Gimmignano - Pienza - Siena – Quarrata

Den sedmý: Řím

Den osmý: Pompeje – Paestum

Den devátý: Matera - Torre Canne di Fasano

Den desátý: Alberobello – Vasto

Den jedenáctý: Assisi

Den dvanáctý: Perúgia - Punta Sabbioni

Den třináctý: Benátky

Den čtrnáctý: Verona - Sirmione – Peschiera

Den patnáctý: Peschiera - Rozvadov

CESTOPIS

Den první: Rozvadov - Peschiera

Vzhledem k tomu, že naše cesta mířila k jezeru Lago di Garda a vzhledem k tomu, že jsme chtěli ušetřit na poplatcích za rakouské dálnice, rozhodli jsme se pro trochu dobrodružnější cestu přes Alpy. Z Rozvadova jsme zamířili směrem na Koblitz a dále pak po německé dálnici číslo 93 směrem na Regensburg, v místě zvaném Dreieck Hollendau jsme se napojili na dálnici číslo 9 do Mnichova. Mnichov bohužel nemá dálniční okruh kolem města tak, abychom se mu vyhnuli. Nicméně značení směrem na Garmisch Partenkirchen po dálnici číslo 95 je zde dobré, takže stačí sledovat dopravní značky a ty vás navedou na vnitřní městský okruh.

Alpská scenérie v Rakousku

Před Garmisch Partenkirchenem dálnice však končí. Končí v místech, kde se majestátně před vámi tyčí vcholky alpských kopců. Po kvalitní a ne moc frekventované silnici pokračujeme na Mittenwald, kde jsme překročili hranici do Rakouska. Kousek za Mittenwaldem přichází jediný problematický úsek průjezdu Alpami a sice asi dvoukilometrový úsek s prudkým klesáním 15%. Do tohoto úseku je zakázán vjezd autobusům, nákladním automobilům, ale i automobilům s přívěsem. Na tomto úseku se nachází asi pět únikových zón, kam lze zamířit v případě selhání brzd. Naší snahou bylo sice klesání sjíždět pouze na zařazený druhý rychlostní stupeň, nicméně sráž byl tak velký, že bylo nutné brzdit. Ale brzdy to přežily a my také. Potom jsme pokračovali směrem na Innsbruck. Při průjezdu městem jsme malinko zabloudili,

protože směrem do Itálie se potřebujeme vyhnout dálnici na rakouském území. Je nutné tedy v Innsbrucku sledovat dopravní značky směrem na Steinach a především pak směr, kterým vede silnice číslo 171. Z této silnice, která se klikatí mezi kopci a prochází několika horskými vesničkami, je vidět několikrát těleso dálnice, která je zavěšená na pilířích přímo na skále. Asi po půlhodině vjíždíme do obce Brenner, která je hraniční obcí mezi Rakouskem a Itálií. Objíždíme opuštěnou celnici a jsme v Itálii. Po hlavní silnici pokračujeme asi ještě 20 kilometrů a ve Vipitendu najíždíme na dálnici A22 směrem na Bolzano. Dálnice se zpočátku klikatí mezi kopci, takže je zde rychlost jízdy snížena, později však všechna omezení končí. Nutno však přiznat, že rychlost jízdy většiny italských řidičů na dálnicích není tak vysoká jako v Německu, pohybuje se okolo 120 km/h, ale na druhou stranu na rozdíl od Německa nejsou omezení rychlosti nijak respektována. Takže když je dopravní značkou rychlost jízdy snížena na 80 km/h, všichni stále jedou 110 až 120 km/h.

Projíždíme kolem Bolzana, později Trenta a nedaleko Verony sjíždíme z této placené dálnice, platíme 11,10 € a přejíždíme na neplacenou dálnici, která nás dovede do Peschier. Zde se nachází již několik označení na kempy, kterých je v okolí opravdu dostatek. My jsme se ubytovali v nedalekém kempu Gasparina, kde jsme za nocleh pro dva lidi, auto a stan zaplatili 15 €. Z Peschier jsme jeli směrem na Garda, na konci města se po pravé straně nachází benzínová pumpa OMV a asi 200 metrů za ní je odbočka vlevo na autokemp. Ten se nachází asi 300 metrů od hlavní silnice přímo u jezera Lago di Garda. Součástí kempu je pizzerie, obchod, ale i bazén. Na teplou vodu ve sprše se kupují žetony za 0,5 €. Cesta z východních Čech do Itálie nám trvala 12 hodin, najeli jsme 950 kilometrů.

Den druhý: Pesciera - Milano - Prato

Ráno vyjíždíme z kempu v 9 hodin a najíždíme na dálnici A4 směrem na Miláno. Jedná se o kvalitní šestiproudou dálnici, kde není rychlost jízdy nijak omezena. Z dálnice sjíždíme výjezdem označeným směrem na Monzu a platíme 6,40 €. Po sjezdu z dálnice však nejedeme směrem na Monzu, ale směrem do Milána.

MILANO **

Milánský dóm

Auto jsme zaparkovali v uličkách v okolí stanice metra Sesto Rondó. Z této stanice jsme se vypravili metrem do města. Jízdenka stojí 1,5 €. V Miláně jezdí tři trasy metra. V porovnání s Prahou není milánské metro tak vzhledné, co se prostornosti, čistoty či vzhledu vozů týče, jako Pražské metro. Milánská podzemní dráha je však spolehlivá a je to asi nejlepší způsob, jak cestovat po městě. Je nutné si však hlídat zastávky. V Milánském metru na rozdíl od Prahy nejsou totiž stanice hlášeny přímo ve voze, ale na nástupišti, takže se mnohdy hlášení ztrácí v okolním ruchu. Milánským metrem jsme dojeli až do samotného centra města do stanice Doumo. Vystoupíme tak na náměstí Piazza Duomo přímo před světoznámým **milánským Dómem**.

Hlavní město Lombardie a druhé největší město Itálie Miláno se rozkládá na severním okraji Pádské nížiny nedaleko oblasti lombardských jezer. Je nepochybně nejdůležitějším průmyslovým a obchodním centrem severní Itálie.

Město má více jak 2 milióny obyvatel.

Přímo na náměstí Piazza Duomo se nachází městské informační centrum, kde je možno si zdarma vyzvednout turistickou mapu města. Nejvýznamnější památkou je zcela určitě dóm. Je největší gotickou stavbou v Itálii, na délku měří 157 metrů, takže pouze samotné obejití chrámu zabere určitý čas. Nejvyšší věž dosahuje výšky 108,5 metrů. Stavba chrámu započala roku 1386, unikátní stavba byla dokončena až roku 1887. Zajímavé však je, že za celou dobu pěti set let, kdy chrám vznikal, nedošlo k odchýlení od původního gotického stylu. Dóm se pyšní 135 věžičkami, na té nejvyšší ne nachází socha Madony, která je symbolem města.

galerie Viktora Emanuela

Na náměstí Piazza Duomo zcela jistě zaujme také zastřešená **galerie Viktora Emanuela**, která je velkolepou obchodní pasáží. Po průchodu pasáží se ocitneme přímo před světoznámým **divadlem La Scala**

divadlo La Scala

na náměstí Piazza P.Marino. Pokud však hledáte velkou a výstavnou budovu, budete zcela jistě zklamáni. Divadlo pochází z roku 1778, prý pojme až 3000 návštěvníků, ale zvenčí to rozhodně není žádná výstavná budova.

Naše kroky pak pokračovaly na Corso di Porta Ticinese, kde se nachází **bazilika San Lorenzo Maggiore**, která pochází již ze 4. století. Před bazilikou stojí v řadě 16 římských sloupů a socha císaře Konstantina I.

Odtud jsme pak pokračovali postranními uličkami až ke **chrámu sv. Ambrože**.

Ten je nejvýznamnější městskou stavbou postavenou v románsko-lombardském stylu. Za prohlídku stojí nejen interiér kostela, ale i krypta sv. Ambrože. Vedle kostela se pak nachází zvonice z 9. století a větší věž, která pochází z 12. století.

Přes náměstí Piazza Cadorna, kde můžeme obdivovat prazvláštní moderní skulptury a fontánu, se ocitáme před milánským zámeckým komplexem **Castello Sforzesco**. Stavba zámku započala roku 1450 a měl být rezidencí tehdy vládnoucího rodu Sforzů. Cihlový čtyřúhelníkový komplex budov je 250 metrů dlouhý a stojí za shlédnutí. Vnitřní expozice jsme sice neshlédli, ale zajímavá je již prohlídka nádvoří Piazza d'Armi, na kterém se dříve konaly turnaje, či náměstí Corte Ducale. V okolí zámku se nachází rozsáhlý zámecký park, kde je dostatek stínu, laviček i vodních ploch pro odpočinek po celodenní procházce městem. Na opačném konci parku se nachází mírový oblouk Arco della Pace, v parku nalezneme i například mořské akvárium či výstavní palác. Zámecký komplex jsme opustili hlavní branou a ocitli jsme se před velkou fontánou. Ulicí Via Dante se dostaneme opět na Piazza Duomo, kde se nachází také například restaurace Mc Donald, kde je možné zdarma použít v případě potřeby WC. Na náměstí jsme pak nasedli na metro a vrátili se nazpět k autu.

chrám sv. Ambrože

římské sloupy před San Lorenzo Maggiore

Castello Sforzesco

Z Milána vyjíždíme směrem na dálnici A1 ve směru na Florencii. Do Bologni se jedná o širokou šestiproudou komunikaci, kde rychlost není nijak omezena. V Bologni se dálnice zužuje na čtyřproudou, tedy dva pruhy každým směrem a začíná se klikatit. Nicméně souběžně se zde staví nová trasa dálnice, která by měla být pravděpodobně dostatečně široká a rychlá. Z důvodů stavebních prací je v okolí Bologni maximální povolená rychlost snížena místy až na 60 km/h. Později začalo přibývat kopců a tím i zatáček a tunelů a tak i v dalším úseku směrem na Florencii byla z důvodu členitého terénu také maximální povolená rychlost snižována na 110 či na 90 km/h.

Před Florencií sjíždíme sjezdem na Prato, paltíme 15,10 € a vyjíždíme do **Prata**, kde jsme měli zajištěné ubytování na následující tři noci v soukromí. Městečko se nachází asi 20 kilometrů od Florencie s výborným vlakovým spojením s tímto městem. V průběhu dne z Prata odjíždějí vlaky do Florencie dvakrát do hodiny, opačným směrem odsud jezdí vlaky směrem do Pisy.

Den třetí: Prohlídka Florencie

Vzhledem k tomu, že každé pondělí probíhají v Pratu velké trhy, vypravili jsme se na ně. Zde bylo k mání snad vše. Od nepřeborného množství oblečení přes obuv až po domácí potřeby a zejména pak potraviny. A právě potraviny byly pro nás právě nejlákavější, protože se zde nacházelo to, na co v Česku nejsme zvyklí. Prodávalo se zde nepřeborné množství ryb ať už mražených, sušených či nakládaných. Mezi tím zde bylo nepřeborné množství ovoce a zeleniny, kterou ani z našich hyper či supermarketů ani neznáme. Nechybělo zde množství sýrů, oříšků a dalších pochutin. Pokud se tedy do této oblasti vypravíte v pondělí dopoledne, určitě nezapomeňte navštívit trhy v Pratu. Po obědě jsme se vypravili na místní vlakové nádraží, odkud jsme jeli do Florencie.

FLORENCIE ***

kostel Santa Maria Novella

Nádraží ve Florencii se totiž nachází v samotném centru města a zpáteční jízdenka za Prato do Florencie stála 3,20 €. Vlaky v Itálii jsou čisté a poměrně spolehlivé. Jízdenku je nutné si po koupi označit ve strojek na nástupišti. Problémem však je, že se ve vozech občas stává, že kvůli poruše nejdou otevřít některé dveře. V průběhu cesty si tak hlídejte, zda dveře, kterými hodláte vystupovat, jdou skutečně otevřít.

Florence je dnes téměř půl milionovým městem, jedním z nejnavštěvovanějších míst Itálie. V tomto historickém městě je opravdu co obdivovat.

Naše procházka začíná hned u nádraží. Na náměstí **Piazza Santa Maria Novella** se nachází velmi nádherný a romantický stejnojmenný kostel. Byl postaven v letech 1246 až 1369. V gotickém interiéru stojí za shlédnutí pozoruhodná freska Nejsvětější Trojice. Ke kostelu přiléhá klášter se zajímavou křížovou chodbou. Naše cesta dále pokračovala typickými florencijskými uličkami na náměstí Piazza San Lorenzo. Zde se nachází velmi zajímavý **kostel San Lorenzo**, za jehož prohlídku se vybírá vstupné 2,5 €. Řekrasný interiéru kostela stojí za shlédnutí. Na náměstí v okolí kostela probíhají trhy.

Naše kroky dále vedly přímo na Piazza Duomo, kde se nachází snad nejobdivuhodnější památka Florencie. Je jí gotická **katedrála Santa Maria del Fiore**, která je čtvrtým největším kostelem v Evropě a je jakýmsi symbolem Florencie. Jeho oranžová kopule dosahuje výšky 106 metrů. Další významnou památkou, která se nachází hned v sousedství chrámu je románské babtisterium, které bylo postaveno v 11. a 12. století z bílého a zeleného mramoru. Uvnitř je možné spatřit mozaiky Posledního soudu z 13. století. Největší chloubou babtisteria jsou však jeho dveře.

chrám di S.Groce

Naše kroky dále vedly náměstí **Piazza di S.Groce**, kde se nachází stejnojmenný chrám. Na schodech před ním si můžeme v klidu odpočinout. V útrokách kostela je pohřbena celá řada florentských osobností, například Michelangelo, Galileo a další. Kolem národní knihovny jsme se dostali na břeh řeky Fiume Arno.

Piazzale Michelangelo

Přes most Ponte alle Grazie přejdeme na druhý břeh a vydáme se na cestu na náměstí **Piazzale Michelangelo**, které se nachází na kopci, takže je zde opravdu překrásný výhled na město. Toto místo stojí za návštěvu.

Poté jsme se vydali dolů z kopce a dorazili přímo k mostu **Ponte Vecchio**. Tento nejstarší florentský most pochází z roku 1345. Má tři oblouky a zajímavý je především tím, že se přímo na mostě nachází řada obchůdků. Především se jedná o zlatnictví.

Nedaleko mostu Ponte Vecchio se nachází palác **Galeria degli Uffizi**. V paláci se nachází největší italská galerie, která obsahuje opravdu umělecké poklady. Je zde řada obrazů od Michelangela a mnohé další skvosty. Hned v "sousedství" se nachází náměstí Piazza di Signoria, náměstí vévodí kašna zasvěcená bohu moře - Neptunovi. Dominantou náměstí je palác **Loggia della Signora**. Pokud se rozhodnete navštívit výtvarná a sochařská díla, nacházející se uvnitř paláce, musíte počítat s důkladnou prohlídkou zavazadel. Palác lemují sochy připomínající významné události z dějin města.

most Ponte Vecchio

Přes náměstí Piazza della Republica, kde se nachází řada restaurací, se vracíme zpět k nádraží a odjíždíme vlakem zpět do Prata.

Santa Maria del Fiore

Loggia della Signora

Neptunova fontána

kostel San Lorenzo

Michelangelova socha Davida

Den čtvrtý: Prato

Dnešní den jsme auto opět nechali odpočívat a dopoledne jsme využili k prohlídce Prata.

PRATO *

Catedrala di Santa Stefano

Toto městečko je vzdálené pouze 17 kilometrů severně od Florencie. Město je centrem textilního průmyslu, jak je však vidno podle památek, má i bohatou historii.

Centrum města je obklopeno hradbami a my jsme jeho prohlídku započali na náměstí Piazza del Duomo, které je nedaleko vlakového nádraží. Zde se nachází **Catedrala di Santa Stefano**. Katedrála zaujme především pruhy zeleného a bílého mramoru, ze kterého je postavena. Neobvyklá je však kazatelna zvaná Pulpito della Sacra Cintola, která zcela neobvykle vystupuje venku na

náměstí vpravo od vchodu. Počasí nám sice nepřálo, cele dopoledne doslova lilo jako z konve, ale procházky úzkými uličkami byly i přes to romantické.

Zaujalo mne, jak pohotoví jsou nejen v Pratu, ale v celé Itálii černoši. Jen co začalo pršet, již se objevili na nejrůznějších místech a začali prodávat deštníky. Prato z toho nevyjímaje.

Po chvíli jsme se ocitli na náměstí Piazza del Comune, kde se náhle ocitneme před **palácem Palazzo Pretori**. Dvě zajímavé památky se pak nacházejí na náměstí Piazza Santa Maria delle Carceri. Jedná se o chrám Santa Maria delle Carceri, který pochází z 15. století a dále pak Castello dell'Imperatore, který dal ve 13. století postavit římskoněmecký císař Fridrich II.

palác Palazzo Pretori

restaurace Malá Strana

Na nedalekém náměstí Piazza Francesco d'Assisi se nachází další velmi zajímavý kostel, který stojí za návštěvu. Popravdě řečeno, my jsme se do tohoto kostela schovali před silným deštěm, který se nad Prátem zrovna strhnul.

Zajímavostí také je **česká restaurace**, která se v městečku nachází na náměstí Piazza Mercatale. Nese jméno Malá Strana a čepují zde Staropramen. Jak se nám podařilo zjistit, byl dle slov majitele restaurace poměrně velký problém přesvědčit nějaký český pivovar, aby do restaurace v takovémto italském městečku dodával své pivo. Po dlouhých jednáních se to nakonec podařilo a tak pokud v Itálii dostanete

chuť na české pivo, zajed'te si do Prata. České je tu však jen to pivo. Jídla na jídelním lístku sice mají české názvy, ale s českou kuchyní nemají nic společného a tak zde naleznete lasagne Kutná Hora či pizzu Karlštejn.

Odpoledne jsme absolvovali několik zdvořilostních návštěv u přátel mé přítelkyně, která v těchto místech strávila téměř dva roky svého života.

Den pátý: Prato - Pisa - Lucca - Quarrata

I v pátý den naší návštěvy Itálie jsme zůstali v oblasti Toskánska. Po deváté hodině ráno jsme se vydali na dálnici směrem na Pisu. Průjezd dálnicí z Prata do Pisy nás přišel na 3,5 €. Dálnice končí asi 7 kilometrů před Pisou.

PISA **

Piazza dei Miracoli

Do Pisy jsme přijeli ze severní strany a hned na kraji města se po levé straně nachází obchodní centrum, kde je i velké parkoviště, kde je možné bezplatně zaparkovat. Odtud to je do centra města, kde se nacházejí ty nejvýznamnější památky, asi 10 minut chůze.

Pisa se nachází na okraji nížiny na pobřeží Tyrhenského moře.

Pisa byla v minulosti jednou z nejvýznamnějších italských republik, jejíž politický vliv se uplatňoval v celém Středomoří. Roku 1284 byla Pisa poražena konkurenčním Janovem a od té doby nastal její úpadek.

Přirozeným centrem zájmu turistů je náměstí **Piazza dei Miracoli**, na němž jsou soustředěny čtyři nejvýznamnější památky. Ačkoliv hovoříme i náměstí, vzhledem spíše působí jako velká zatravněná náves. Všechny památky jsou z bílého mramoru a působí velice romanticky. Symbolem města je samozřejmě **šikmá věž**, jejíž stavba započala roku 1173 a začala se naklánět ještě dříve, než bylo v roce 1274 dostavěno třetí podlaží. Přesto že má pouze třímetrové základy, bylo rozhodnuto, že bude dostavěna. Věž byla dokončena roku 1350, avšak náklon věže se neustále zvětšoval. Dnes odchylka dosahuje 5,5 metrů. V minulosti bylo provedeno zesílení základů a tak je dnes věž opět přístupná veřejnosti i když je počet návštěvníků omezen. Vstup na věž činí 15 €. Ale i v případě, že se nerozhodnete vystoupit na věž, můžete se

šikmá věž

v jejím okolí vyfotografovat nebo alespoň sledovat, kterak se mnozí snaží pózovat před fotoaparátem předstírajíce, že věž podpírají.

dóm

Nejstarší památkou na náměstí je **dóm** postavený v letech 1064 - 1118 v románsko - pisánském stylu. Interiér je rozdělen do pěti lodí a vyniká nádhernou výzdobou.

Třetí cennou památkou stojící na náměstí je kruhové **románské bapstistérium**, jehož stavba započala roku 1152. Pro nedostatek financí se stavba protáhla na více jak sto let a tak byl interiér dokončen v gotickém stylu.

Čtvrtou památkou na náměstí je pak **Posvátné pole** - hřbitovní stavba z roku 1277. Na náměstí v jeho okolí se nachází řada stánků se suvenýry, levné hodinky turistům vnucuje několik černochů.

Asi po dvou hodinách strávených v Pise, která má všechny významné památky soustředěné na jednom náměstí, jsme se vydali k autu a vyrazili zpět k dálnici.

Románské babtisterium

Nedaleko Pisy se nachází turisticky zajímavé městečko - Lucca. Z Pisy do Luccy to je kousek, po dálnici jsme jeli asi jen 15 minut a zaplatili jsme 5 €.

LUCCA **

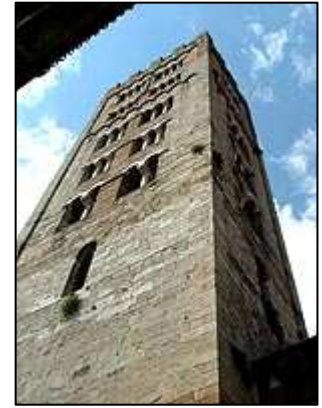
kostel San Michel in Foro

Zaparkovali jsme na velkém parkovišti u okruhu okolo hradeb. Parkování po dobu dvou hodin je zde zdarma, delší parkovací doba je placená.

Město bylo založeno jako římská kolonie roku 180 př.n.l. Svobodným městským státem se stalo na počátku 12. století a svou svobodu si udrželo až do roku 1847.

Do města jsme vstoupili bránou **Porta San Donato**. Nedaleko tohoto místa se nachází jedno z informačních center, kde je možné zdarma obdržet mapu města. Informační centrum se nachází na Piazzale G. Verdi. Velmi zajímavá je procházka po hradbách, které obepínají celé město. Odtud je možné si město prohlédnout z ptačí perspektivy.

Od již zmiňovaného náměstí Piazza G, Verdi dojdeme na náměstí Piazza San Michele, na kterém se nachází nejobdivovanější stavba **kostel San Michel in Foro**. Vyniká bohatou výzdobou v toskánském románském stylu. Návštěva tohoto náměstí opravdu stojí za to.

Torre Guinigi

Naše kroky dále vedly křivolakými uličkami k další zajímavé stavbě, kterou je věž zvaná **Torre Guinigi**. Z vrcholu věže je zajímavý výhled na město. Věž je zajímavá také tím, že na jejím vrcholu rostou stromy jako v nějaké zahradě.

chrámu San Frediano

století.

Za pozornost stojí především elipsovité **náměstí Piazza Amfiteatro**. Zajímavěji náměstí působí především při pohledu z ptačí perspektivy. Na náměstí kdysi stávalo římské divadlo.

Odtud jsme pokračovali po pěší zóně plné turistů, která nás vedla okolo hodinové věže **Torre delle Ore** a několika dalších chrámů až na prostorné **náměstí Piazza**

dóm sv. Martina

Napoleone. Zde se nachází velký palác, kde je také informační centrum a veřejné WC. Po krátkém odpočinku jsme se vydali přes náměstí Piazza del Giglio na Piazza San Giovanni, kde můžeme obdivovat krásu kostela až na **náměstí Piazza Martino**, kde za prohlídku stojí Dóm. Zdarma je možno shlédnout i interiér opravdu pozoruhodného kostela, který je zasvěcen sv. Martinovi a pochází z 11. století.

Odtud jsme se po městských hradbách vydali zpět k autu tak, abychom nepřekročili maximální možnou dobu parkování zdarma 2 hodin.

Naše cesta pokračovala opět po dálnici do Pistoji a poté do Quaraty, kde jsme měli domluvené přespání nejprve na jednu noc, nakonec jsme v Quaratě zůstali dvě noci.

Večer jsme se vydali do Florencie na večeři do výtečné pizzerie, kde dělají skutečně výbornou pizzu. Tu jsme zapíjeli italským pivem Bira Moretti. Pokud i v Itálii dostanete chuť na pivo, značku Bira Moretti mohou doporučit. Je poměrně pitelné a cenově dostupné. Lahvové se vyrábí s objemem 0,33 l nebo 0,65 l, které stojí okolo 1,1 €. V restauracích jako tčené o objemu 0,4 l jej dostanete přibližně za 2,5 €.

Po výborné večeři jsme se vydali na **večerní procházku Florencie**. Krásně nasvícené památky opravdu stojí za shlédnutí.

kostel Santa Maria Novella v noci

Loggia della Signora v noci

Den šestý: Quarrata - San Gimmignano - Pienza - Siena - Quarrata

Ráno jsme vyrazili okolo 9 hodiny směrem na Florencii. Na dálničním okruhu kolem Florencie je velmi čilý automobilový provoz, takže jsme jeli v koloně pohybující se rychlostí do 80 km/h. Z dálničního okruhu jsme přešli na neplacenou dálnici směrem na Sienu. Asi po dvaceti minutách jsme však tento neplacený dálniční úsek opustili a asi o 15 kilometrů dále jsme již byli na okraji jednoho z nejkrásnějších městeček úchvatného Toskánska.

SAN GIMMIGNANO ***

uličky středověkého města

Městečko, které leží 38 kilometrů severně od Sienu je nápadné již z dálky svými vysokými věžemi a připomíná tak americký Manhattan.

Zaparkovat se nám podařilo na kraji městečka poblíž kruhového objezdu zcela zdarma. Odtud je to do středověkého San Gimignana asi 10 minut pěšky. Celé město je uzavřeno ve středověkém opevnění a dovnitř jsme se dostali branou zvanou **Porta San Giovanni**. Okamžitě na nás dýchlo kouzlo středověku a celé městečko působí velmi malebně a romanticky.

Již jsme se zmínili o vysokých věžích, kterých je zde postaveno na třináct. Ty byly symbolem moci a bohatství zdejších středověkých rodů, které se předháněly, kdo postaví vyšší věž. Celkem jich zde bylo postaveno na 72.

Nejprve jsme dorazili na náměstí **Piazza della Cisterna**, které je pojmenované po vodní nádrži, která zde kdysi stávala. Na přilehlém náměstí **Piazza Duomo**, jak již název napovídá, stojí katedrála a proti ní **Palazzo del Podesta** s věží **Torre della Rognosa**. V tomto paláci naleznete výstavu, ale i možnost vystoupat nahoru na věž, odkud je opravdu překrásný výhled nejen na celé středověké město, ale i na překrásné okolí toskánské zvlněné krajiny s množstvím přírody, pastvin, polí a lesů. Vystoupat na věž a prohlédnout si okolí z ptáčích perspektiv stojí opravdu za to a to i za cenu 6 €, které je nutno zaplatit. Vedle paláce se nachází turistické informační centrum, kde je možné zdarma získat mapu města.

Piazza della Cisterna

výhled z Torre della Rognosa

Naše kroky pak pokračovaly dále ulicí Via San Matteo, kde je velké množství obchůdků s nejrůznějšími suvenýry. Došli jsme až k městské bráně na severním okraji města, odtud jsme se vrátili nazpět. Pokud při cestě nazpět těsně po průchodu náměstím Piazza della Cisterna odbočíme vpravo, dostaneme se po chvíli k muzeu vína, ale také tím získáme možnost prohlédnout si město z hradeb.

Toto středověké městečko rozhodně stojí za návštěvu.

Piazza Duomo

výhled z Torre della Rognosa

Naše cesta pokračovala zpět k neplacené dálnici směrem na Sienu. Sienu jsme však minuli a kousek za ní dálnice končila. My jsme však pokračovali dále po normální silnici, která vedla překrásnou krajinou plnou

kopců, strání, luk, ale i ovcí a překrásné přírody. Asi po čtyřiceti minutách jsme se ocitli nedaleko městečka Pienza.

PIENZA *

Palazzo Comunale

Toto městečko se nachází uprostřed přírody. Městečko, kde žije 3000 obyvatel, je známé svou výrobou sýrů. A s těmi se zde setkáváme doslova na každém kroku.

Autem jsme dorazili nedaleko centra města, kde se dá bez problémů zdarma zaparkovat. Bránou Porta al Prato jsme vstoupili do centra města s množstvím obchůdků, jejichž velká část nabízí typický produkt tohoto kraje - sýry. Sýry zde zrají i několik let uchované v podzemí a vyrábějí se s nejrůznějšími příchutěmi.

Městečko je rodištěm papeže Pia II., od jehož jména byl odvozen název městečka. Centrem městečka je **náměstí Piazza Pio II.**, kde se nachází dóm, ale i **Palazzo Comunale**, kde se nachází turistické

dóm

informační centrum. Zde je možné zdarma získat mapku města. Prohlídka dómu je bezplatná, odtud jsme se vydali po městských hradbách, kam se dá pohodlně dostat přímo z prostoru na dóm. Odtud je nádherný výhled na okolní krajinu. Je možné si zde na chvíli odpočinout a jen se tak kochat překrásným výhledem. Tato cesta se jmenuje Via del Castello a zavedla nás až k další bráně, kterou je možné opustit centrum města. My jsme se však vydali ulicí Corso Rossellino zpět na náměstí Piazza Pio II. zpět k autu.

Panorama města

Výhled do krajiny Toskánska

Z Pienzy jsme se vraceli zpět do Sieny, kterou jsme před několika hodinami pouze mĳjeli. Toto město je ze všech dnes navštívených největší, proto zde již je určitý problém s parkováním.

SIENA *

Palazzo Pubblico a Torre del Mangia

Toto šedesáti tisícové město patří bezesporu mezi nejkouzelnější italská města. Středověké centrum je plné majestátních gotických staveb. Město se rozvoje dočkalo ve 12. až 15. století. Mezi Sienou a Florencií panovala po staletí velká řevnivost a rivalita, která vyvrcholila v letech 1555 až 1559, kdy Siena definitivně podlehla a stala se součástí Toskánska, kde je centrem Florencie.

Auto jsme zaparkovali poměrně daleko od centra města, které je položeno na kopci. Na druhou stranu se nám podařilo zaparkovat bezplatně. Ulicí Via Esterna di Fontebranda jsme se asi po dvaceti minutách chůze do kopce dostali do centra města. Zaujaly nás křivolaké úzké uličky, kterými se proplétaly autobusy městské dopravy.

Turisticky velmi atraktivním místem je náměstí **Piazza del Campo**. Na náměstí se nachází turistické informační centrum. Zajímavostí prostoru tohoto náměstí je skutečnost, že náměstí má tvar mušle a směrem k jihu se svažuje. Této skutečnosti využívají turisté, kteří posedávají po celé ploše náměstí směrem z kopce. Dominantou náměstí je **Palazzo Pubblico a Torre del Mangia** s výškou 88 metrů. Na náměstí se nachází také kašna Fonte Gaia z roku 1409.

Úzkými sienskými uličkami jsme se proplétali, abychom došli až na **Piazza del Duomo**, kde se nachází **Dóm**. Je to jeden z velkolepých italských gotických chrámů. Stavba byla zahájena roku 1196, z větší části dokončena v roce 1215. Práce na kopuli však ještě pokračovaly. Poté se však ještě pokračovalo se změnami a zvětšování chrámu. Záměrem bylo vybudování největšího křesťanského chrámu. Tento velkolepý plán však byl překažen morovou epidemií. Fasáda dómu pochází z konce 14. století a je vytvořena z bílého, zeleného a červeného mramoru. Uvnitř chrámu se pak nachází unikátní mramorová podlaha s 56 inkrustovanými výjevy, na jejichž tvorbě pracovalo 180 let čtyřicet umělců.

dóm

Vzhledem k pokročilému času jsme se rozhodli absolvovat zpáteční cestu k auto autobusem městské dopravy. Jízdenky se nejen v Sieně, ale i v celé Itálii kupují v prodejnách Tabacco, tedy našeho tabáku. V Sieně jsme strávili přibližně 2 hodiny.

Je již po devatenácté hodině a proto se po neplacené dálnici vracíme zpět směrem na Florencii a dále pak do vesnice jménem Quarrata.

Den sedmý: Quarrata - Řím

Ráno vyrážíme po osmé hodině, jedeme směrem na Florencii, kde se napojujeme na dálnici A1 směrem na Řím. Okolo Florencie byl poměrně živý provoz a kvůli dopravním omezením i snížená rychlost. Asi 20 kilometrů za Florencií však veškerá omezení zmizela i doprava zřídla a po čtyřproudé dálnici se jelo velmi příjemně. Asi po 2 a půl hodinách jízdy jsme byli nedaleko Říma v místě, kde se dálnice rozděluje ve směru na Řím a na jakýsi východní okruh směrem na Pescaru a Bari. Zde končil placený úsek. Zaplatili jsme 14,80 € a posledních 20 kilometrů do Říma pokračovali po šestiproudé silnici. Hned za místem, kde se platilo mýtné, je benzínová pumpa, ale i automat na kávu, kde si můžete vybrat některou kávu za 0,60 €. Nachází se zde také informační centrum, kde vám podají informace o kempech a dalších ubytovacích kapacitách ve městě. Pokračovali jsme dále do Říma a zde najeli na dálniční okruh ve směru na Fiumicino. Dálniční okruh je poměrně přehledný, jednotlivé výjezdy jsou číslovány. Okruh je v převážné většině šestiproudý, částečně ještě čtyřproudý, ale na jeho rozšíření se pracuje. Z dálničního okruhu G.R.A. jsme sjeli výjezdem 6 ve směru na Prima Porta. Asi po pětistech metrech jsme i z této čtyřproudé silnice odbočili vpravo a přijeli tak na křižovatku tvaru T. Zde jsme se dali doprava a asi po kilometru se ocitli před odbočkou na autokemp Tiber Roma. Konec konců směrovky ke kempu dobře značí cestu již od sjezdu z okruhu G.R.A.

ŘÍM ***

Piazza San Pietro ve Vatikánu

V autokempu Tiber Roma jsme tedy našli ubytování. Ubytování za dva lidi, stan a auto přišlo na 27 €. Kemp byl vybaven bazénem, pizzerií, obchodem, ale především tekoucí teplou vodou ve sprchách, ale i na umývání nádobí. Kemp byl prostorný, upravený s dostatkem zeleně.

K zastávce vlaku Prima Porta, odkud jezdí příměstská doprava do města, jezdí pravidelná autobusová doprava od kempu zdarma. Komplikace nastaly, když jsme si chtěli zakoupit jízdenku. Předprodej jízdenek byla z neznámého důvodu zavřena. Přímo před vchodem na nástupiště se však nachází dva jízdenkové automaty. Jeden je obyčejný, ceny na něm jsou

vedeny ještě v lirách a působí dojmem, že již jízdenky nevydává. Vedle něj se nachází jiný automat, který je vybaven obrazovkou a po chvíli přemýšlení a snažení se dá přemluvit k vydání jízdenky.

Jednorázová šedesátiminutová jízdenka je za 1 €, celodenní pak za 4 €. Automat přijímá kromě mincí i bankovky a peníze dokonce vrací. Při prvním nástupu do vlaku či jakéhokoliv jiného prostředku římské hromadné dopravy je nutné jízdenku označit v jízdenkovém automatu uvnitř vozu či u vchodu do metra. Není bez zajímavosti, že při vstupu do metra je nutné projít okolo dozorcího stanice a jízdenku předložit. Vstup do metra je totiž jinak přes turnikety, kde je nutné označit jízdenku po jednotlivou jízdu.

bazilika sv. Petra

Vraťme se však zpátky do vlaku jedoucího z Prima Porta. Vlak nás zaveze do stanice Flaminio, kde je možné přestoupit na metro. Římské metro má dvě trasy. Některé vozy metra jsou moderní vybavené

klimatizací, hlášením stanic přímo ve voze, videem a průchozí v celé délce. Většina vozů je však zastaralá a nedisponující žádnou z výše uvedených předností. Stanice metra v Římě nejsou tak luxusní a vzhledné jako je tomu v Praze, stanice s výjimkou moderních vozů nejsou hlášeny. Nejinak je tomu i v městských autobusech. Zatímco jsme si nejen z Prahy zvykli, že zastávky jsou hlášeny nebo zobrazovány na displeji, v Římě tomu tak není. Nutno také ještě upozornit, že všechny autobusové zastávky v Římě jsou na znamení. Pokud tedy chcete do určitého autobusu nastoupit, musíte si na něj mávnout. Když chcete na určité zastávce vystoupit, musíte stisknout tlačítko a upozornit tak na svůj požadavek. Co se římského metra týče, tak zde jezdí dvě trasy - modrá a červená, přičemž v den naší návštěvy červená trasa z neznámého důvodu po 22 hodině již nejezdila.

Náhrobek papeže Jana Pavla II

Podle tradice byl Řím založen 21. dubna 753 př.n.l., kdy se stal Romulus prvním králem. Osídlení zde v tomto období potvrdily archeologické výzkumy. Město prosperovalo a svou podobu dostalo za římské republiky. Za období prvního císaře Augusta prožíval Řím období politické stability a rozkvětu umění. Roku 64 n.l. většina Říma vyhořela, ale již kolem roku 100 mělo město přes 1,5 milionů obyvatel. Aktivním centrem města bylo Forum Romanum a v Koloseu se pořádaly gladiátorské zápasy. Řím byl hlavním městem světa do roku 330, kdy první křesťanský císař Konstantin přesunul hlavní město říše do Byzantia. V období 15. a 16. století probíhala přestavba Říma, pracovalo se na Sixtinské kapli, sv. Petru a dalších projektech. Po sjednocení Itálie v roce 1861 se tzv. papežský stát stal její součástí. V roce 1929 Mussolini a Pius XI. Podepsali lateránské dohody, které daly papežovi plnou suverenitu nad současným Vatikánským Městem (Cittá del Vaticano).

Tak vzniknul Vatikánský stát.

Naše cesta pokračovala z Flaminia metrem pouze dvě stanice na Octaviano San Pietro. Odtud je to již jen kousek do **Vatikánu**, který byl naším prvním cílem. Asi po deseti minutách jsme se ocitli na Náměstí svatého Petra - **Piazza San Pietro**. Půloblouky kolonád na náměstí působí velmi impozantně. Volnému pohybu po náměstí brání řady lavic a dřevěné ploty mezi jednotlivými sektory, které jsou pro bohoslužby připraveny. Oválné náměstí obklopují čtyři řady dórských sloupů a pilastrů. Středu dominuje **Obelisco Vaticano**. Na špičce obelisku stojí ve výšce 41 metrů kříž, jenž obsahuje relikvii Kristova kříže.

Andělský hrad

Na náměstí se nachází také vatikánská pošta, kde je možné nejen zakoupit pohlednici, ale také vatikánské poštovní známky v hodnotě 0,60 € a přímo s vatikánským razítkem tak poslat pozdrav svým známým. Hned vedle pošty se nachází WC zcela zdarma, kde je možné se v případě potřeby i převléknout, jak jsme to učinili my, když jsme chtěli navštívit **baziliku sv. Petra**.

Pantheon

Vstup do chrámu je sice bezplatný, ale každý musí projít bezpečnostními rámy a být oblečen do dlouhých kalhot a mít zakrytá ramena. Chrám svatého Petra je největší křesťanský kostel, jehož hlavní loď je dlouhá 219 metrů a tyčí se nad hrobem apoštola Petra. Baziliku nechal již v roce 320 zřídit císař Konstantin. Po více jak 1000 letech začal původní kostel chátrala tak bylo rozhodnuto o novostavbě. Starý dóm byl stržen roku 1506. Dnešní dóm byl dokončen roku 1614. Zdarma jsou návštěvníkům k vidění podzemní prostory dómu, kde jsou pohřbeni papežové, k vidění je tak i náhrobek Jana Pavla II. Po shlédnutí podzemních prostor baziliky následuje prohlídka samotného interiéru kostela. Skvostů, které zde je možné spatřit je nepřehledné množství. Ti, kteří mají zájem spatřit Řím z ptáčích perspektivy, mají možnost vyšplhat

ke kopuli chrámu sv. Petra. Zde se za vstup již platí. Zcela jedinečný zážitek je také návštěva Sixtinské kaple. Její prohlídka je součástí prohlídky vatikánských muzeí. Z nedostatku času jsme si tuto možnost bohužel nechali ujít, takže nejsem schopen podat bližší informace.

Asi po dvou hodinách strávených ve Vatikánu naše kroky pokračovaly ulicí Via della Conciliazione k Andělskému hradu - **Castel Sant'Angelo**. Přímo před hradem se nachází turistické informační centrum, kde je možné zcela zdarma obdržet mapu Říma. Andělský hrad stojí na břehu řeky Tibery a je vlastně mohutnou pevností a její vlastnictví zajišťovalo přístup do Vatikánu.

Přes most **Ponte Sant'Angelo** jsme se ulicí Via dei Coronari dostali na náměstí **Piazza Navona**. Toto náměstí je neustále plné turistů. Ale nejen turisté zaplňují prostory tohoto náměstí. Především se zde nachází množství malířů, karikaturistů a dalších pouličních umělců. Turisté zde

Památník Viktora Emanuela II

největší na světě.

Naše prohlídka "věčného města" pokračovala na náměstí Piazza Venezia, kde jsme se ocitli přímo před monumentálním **památníkem Vittoriano**. Tento monument připomíná krále Viktora Emanuela II. Po sousedním širokém schodišti jsme se ocitli před Palazzo Nuovo. Nad schodištěm se nachází jezdecká socha Marka Aurelia, jejíž originál se nachází uvnitř v paláci. Pokud projdeme průchodem za palác, naskytne se nám překrásný výhled na **Foro Romano**. Popravdě řečeno tento pohled mě tak uchvátil, že si dovoluji jej doporučit všem návštěvníkům Říma.

Španělské schody

V prostoru od náměstí Piazza Venezia směrem ke Coloseu, což je úsek dlouhý přibližně 500 metrů, se nachází velká část nejstarších památek Říma. Hned naproti již zmiňovanému památníku Viktora Emanuela II. se tyčí Traianův sloup - **Colonna di Traiano** na paměť Traianova vítězství nad Dáky. Byl v něm ve zlaté urně uložen císařův popel. V okolí sloupu se nachází **Foro di Traiano**. Jednalo se o ohromný komplex přímo přes ulici sousedící s Forum Romanum. Císařská fora byla postavena mezi lety 42 př.n.l. a 112 n.l. Zde sídlily nejdůležitější římské instituce. Teprve až Mussolini narušil tato fora, když postavil silnici spojující Koloseum a Piazza Venezia, čímž byla velká část nejstarších památek Říma poničena. Nyní dochází k jejich obnovení i když již postavenou silnici asi nikdo nezbourá.

Pomalou se dostáváme ke slavnému **Coloseu**. Tento 48,5 metrů vysoký ovál prý pojmul až 50 tisíc návštěvníků. Aréna měla délku 78 metrů a šířku 46 metrů.

U Colosea jsme nasedli na metro a dojeli do stanice Spagnia. Další turistická atrakce se totiž nachází na nedalekém náměstí Piazza di Spagnia. Jedná se o nejznámější římské schodiště zvané **Španělské schody**. Pod schodištěm se nachází napůl potopená loď kašny Fontana della Barcaccia z roku 1629. Schody slouží jako odpočinek pro mnohé turisty.

Foro Romano

však obdivují také kašnu Fontana dei Fiumi, která symbolizuje čtyři řeky - Nil, Gangu, Dunaj a Rio de la Plata.

Po prohlídce náměstí jsme se pak vydali úzkými uličkami k **Pantheonu**. Tento chrám je dodnes asi největkolepějším svědectvím antického stavitelství v Římě. Pantheon vybudoval v roce 27 př.n.l. konzul Marcus Agrippa a císař Hadrianus jej nechal nově dotvořit v letech 118 až 125. Papež Bonifác IV. z něj v roce 609 zřídil křesťanský kostel a díky tomu se zachoval v dobrém stavu do dnešních dnů. Okolo 16 sloupů, které nesou předsíň vstoupíme do grandiózního vnitřního prostoru. Kupole o průměru 43,3 metrů je

Koloseum

Fontana di Trevi

Posledním místem, který jsme v Římě navštívili, byla slavná a turisty doslova obložená **Fontana di Trevi**. Nejedná se vlastně pouze o fontánu, ale o úžasné umělecké dílo s barokním sousoším, které představuje boha moří Oceana. Dvacet metrů široká a šestadvacet metrů dlouhá fontána, kde voda jakoby přetéká přes pobřežní krajinu tvořenou skalami na širé moře je opravdu úchvatným dílem.

Náměstí svatého Petra - Piazza San Pietro

Kašna na náměstí sva. Petra ve Vatikánu

Interiér chrámu sv. Petra

most Ponte Sant'Angelo

Andělský hrad

Fontana dei Fiumi na náměstí Piazza Navona

Palazzo Nuovo

jezdecká socha Marka Aurelia

Foro Romano

Foro Romano

Foro Romano

Koloseum

Koloseum a Vítězný oblouk

Západ slunce nad Římem

Tím naše návštěva Říma skončila. Problémy však nastaly při cestě zpět do kempu. Jelikož po 22 hodině již nejezdila jedna trasa metra, trvala nám cesta několika autobusovými linkami cesta zpět hodinu a půl.

Den osmý: Řím - Pompeje - Paestum

Ráno jsme si vzhledem k pozdnímu návratu z prohlídky Říma přispali. Z kempu jsme vyrazili kolem poledne a najeli na dálniční okruh G.R.A. směr Neapol. Ihned po výjezdu ze silničního okruhu jsme si vyzvedli lístek a najeli na šestiproudou dálnici směrem na Neapol. Nejenže tato dálnice je krásná a kvalitní, nejsou na ní žádné omezení, ale také se podél celé její trasy nacházejí na krajnicích i ve středním pásu krásné kvetoucí oleandry. Jedinou věcí, na kterou je třeba upozornit je, že většina Italů zde jezdí v prostředním pruhu. Pro předjíždění používají jak pravý, tak levý pruh. Je nutné si na to dát pozor. Po více jako hodině jízdy jsme se ocitli před Neapolí. Zde jsme zaplatili poplatek za dálnici 10 € a pokračovali dále. Dálnice v okolí Neapole je neplacená. Až za Neapolí nás překvapilo, že namísto vyzvednutí lístku jsme hned museli zaplatit. Obsluze jsme na kraji Neapole oznámili, že jedeme do Pompejí a na místě zaplatili 1,4 €. Po deseti minutách jsme sjeli z dálnice a projeli Pompejemi.

POMPEJE *

Ulice Pompejí

zavřené.

Zhruba uprostřed areálu se nachází občerstvení, prodejna suvenýrů a toalety. Jinak uvnitř žádné obchody nejsou.

Za návštěvu zde stojí zejména Amfiteátr, některé z domů, kde jsou kupodivu zachovány nástěnné výmalby či dlažba na podlahách. Za prohlídku stojí také malé i velké divadlo, domy a zahrady nejruznějších významných pompejských měšťanů, pekárny, restaurace či plavecký bazén. Prohlídka těch nejzajímavějších míst Pompejí zabere 3 - 4 hodiny.

Pozůstatky tohoto římského města patří k nejpůsobivějším místům Itálie. Město bylo zasypano při výbuchu Vesuvu v roce 79 a zůstalo tak zakonzervováno do dnešních dnů. Cenné vnitřní vybavení a nástěnné malby byly převezeny do Archeologického muzea v Neapoli. Parkování je možné hned naproti každému ze vstupů do areálu. My jsme si vybrali vstup nejbližší centru novodobých Pompejí a také nejbližší pompejskému Amfiteátru. Za parkování se zde platí 1 € za hodinu. Vstupné do areálu Pompejí stojí 10 €. Každý návštěvník obdrží ke vstupence plánec areálu, který je celý strážěn několika desítkami, možná i stovkami kamer. Orientovat se zde dá dle názvů ulic, ale mnohé ulice z areálu jsou

Amfiteátr

Vesuv

Ulice Pompejí

Ulice Pompejí

Okolo 17 hodiny jsme odjžděli z Pompejí a pokračovali po dálnici. Opět jsme zcela nečekaně platili hned po nájezdu na dálnici. Zaplatili jsme tedy za úsek Pompeje - Salerno 1,4 € a pokračovali směrem na Salerno. Za Salernem se dálnice trochu zužuje, je zde omezená rychlost, ale zároveň již je jízda po ní bezplatná. Sjíždíme sjezdem na Battipagliu a pokračujeme dále po silnici číslo 18 na Paestum. Projíždíme asi půl hodiny městečky a vesnicemi více či méně v koloně. Orientovat se v obci Paestum není jednoduché, nicméně se zde nachází velké množství ubytovacích kapacit včetně autokempů, které jsou dobře značené. Za ubytování v jednom ne zrovna kvalitním kempu bez teplé vody jsme zaplatili 19 €.

Den devátý: Paestum - Matera - Torre Canne di Fasano

Ráno vyrážíme po deváté hodině z kempu na prohlídku Paestumu. Zaparkovali jsme poblíž vchodu a vyrážíme na prohlídku.

PAESTUM **

Jeden z dochovaných chrámů

Na rozdíl od Pompejí, je krása Paestumu patrná již před vstupem do areálu. Tři obdivuhodně zachovalé dórské chrámy jsou zdaleka viditelné a již zdaleka lákají ke své návštěvě. Vstup do areálu stojí 4 €, pokud se odhodláte navštívit také archeologické muzeum, zaplatíte 6 €.

Paestum založili řečtí osadníci v 6 st. př. n. l. Později se z města stal důležitý přístav. Město však později postihovaly epidemie a další úpadky a postupně se vyliďňovalo. Chrámy v bažině znovuobjevili v 18. století dělníci, kteří zde budovali silnici.

Ačkoliv Paestum není tak komplexně dochovaným místem jako Pompeje, prohlídka archeologicky odkrytých základů zdí domů a celých ulic doplněná nákresey představ, jak místo původně vypadalo rozhodně stojí za shlédnutí. Ze tří tyčících se dochovaných chrámů je **Tempio di Nettuno**, který pochází asi z roku 450 př.n.l., patří k nejdochovalejším řeckým chrámům vůbec. Chybí mu pouze část vnitřních zdí a střecha. Opodál stojí **Bazilika**, nejstarší dochovaná památka v Paestumu. Prohlídka areálu nám trvala necelé dvě hodiny.

Areál je zapsán mezi památky světového dědictví UNESCO.

Na parkovišti jsme zaplatili 2,5 € a vyrážíme zpět k hlavní silnici směrem na Battipaglie. Zde najíždíme na dálnici A3 směrem na Reggio di Calabria. Jak již bylo uvedeno výše tato dálnice, ačkoliv je vedena jako Autostrade, jižně od Salerna již jízda po ní je zdarma. Po autostrádě nejedeme dlouho, asi po deseti minutách jízdy přejíždíme na neplacenou dálnici 407 označenou modrou značkou, tedy jako Superstrade. Tato silnice,

kde je maximální rychlost jízdy 110 km/h vede přes Potenzu do Metaponta. Vede však horským terénem, takže projíždíme tunely, jedeme přes mosty, maximální rychlost jízdy je často snížena. Provoz je zde téměř nulový, auta potkáváme pouze sporadicky. Nedaleko za Potenzou dokonce již mizí střední dělicí pás a uprostřed je již pouze dvojitá plná čára. Asi po hodině jízdy odbočujeme na hlavní silnici směr Matera. Stoupáme do kopců a asi po dvaceti minutách vjíždíme do ulic Matery.

MATERA **

Středověké uličky města

Matera evokuje chudou rolnickou kulturu, která od prehistorických dob začala hloubit zdejší proslulá skalní obydlí. Tato skalní obydlí jsou tak úchvatná, že město je na seznamu památek světového kulturního dědictví UNESCO. Ještě dlouho po druhé světové válce prý lidé v těchto jeskynních domech žili a to mnohdy v jedné místnosti i se zvířectvem. Zdejší pověstné sassi - obydlí z tufového kamene, napůl postavené, napůl vytesané ve skále, byly domovem obyvatel Matery ještě do 50. let 20. století.

Auto jsme zaparkovali nedaleko centra města zcela bezplatně. Po celém městě je vytvořena série několika turistických tras vzájemně barevně odlišených.

Po městě jsou rozmístěny tabule s mapou města, kde jsou tyto trasy vyznačeny. Přesto však není vůbec těžké v křivolakých uličkách

zabloudit. Pokud se vůbec o systému schodišť proplétajícím se mezi domy napůl vytesanými ve skále dá mluvit jako o ulicích. V mnohých takovýchto domcích se nacházejí prodejny se suvenýry, takže není problém do nich nahlédnout.

Za návštěvu stojí materský dóm na náměstí **Piazza dei Duomo**, odkud je překrásný výhled. Podobné výhledy na město postavené na skále se nám však naskytají na několika dalších místech města.

Duomo

město je vystavěno na skále

včetně obydlí

Středověké uličky města

Duomo

Odpoledne kolem 16 hodiny odjíždíme z Matery a pokračujeme směrem na Taranto, nejprve po normální silnici, později po dálnici - kousek po placeném úseku, kde je provoz nulový, později po neplacené dálnici. Přijíždíme k Tarantu, vidíme přístav, krásný je výhled na moře. Jinak však je to město plné průmyslu, jedeme dále směrem na Martinu. Mezi Martinou a Locorotondem provoz na silnici sílí, ale především krajina mění svůj ráz. Stále je sice mírně zvlněná, ale objevuje se zde značný počet stavení ve stylu trulli, o kterém bude psáno níže. Silnici lemují kamenné zídky ale také vinice. Je to typická vinařská oblast. Sjíždíme dolů k Fasanu, které je již na východním pobřeží Jaderského moře. V těchto místech se naskýtá nádherný pohled nejen na krajinu, ale také na moře. Poblíž Fasaa najíždíme na neplacenou dálnici číslo 16 ve směru na Brindisi. O kousek dále sjíždíme z dálnice a vjíždíme do městečka **Torre Canne di Fasano**. Nalézáme zde kemp **Le Dune**. Je to asi nejlépe vybavený kemp na našich toulkách po Itálii. Všude je čisto, kemp má svůj bazén, bar, útulnou pizzerii, v ceně je teplá voda, čisté jsou i toalety a sprchy, kemp má vlastní upravovanou pláž. Jeden nocleh v kempu nás přišel na 22 € (2 osoby, auto, stan).

Den desátý: Torre Canne di Fasano - Alberobello - Vasto

Ráno vyrážíme okolo desáté hodiny do Alberobello. Nejdříve se vracíme do Fusana, odtud pokračujeme na Locorotondo, kde odbočíme doprava na Alberobello.

ALBEROBELLO ***

dómu na náměstí Piazza Lippolos

Městečko, které díky svým typickým obydlím trulli rozhodně stojí za návštěvu. Město leží v překrásném úrodném kraji plném vinic a dobrého vína. Historie staveb **trulli**, pojmenovaných podle řeckého výrazu trullos - kupole, sahá až k hrobkám mykénských vládců. Původní obydlí trulli mají jen jednu místnost a čtvercový půdorys. Jejich silné stěny se zvedají do výše 1,5 metrů a na kamenných nosnících je pak uložen vrstvený kužel střechy.

Auto jsme zaparkovali přímo v centru městečka na náměstí. Parkování je všude placené, pro parkování je nutné si zakoupit parkovací karty,

kteře se prodávají v několika obchůdcích a připomínají spíše stírací losy než parkovací karty.

Projít městečko trulli netrvá dlouho, velmi pohodlně se návštěva dá stihnout za jedinou hodinu. Během té doby se můžeme toulat uličkami lemovanými domky se špičatou střechou a v některých z nich se seznámit například s tím, jak takové stavby vznikají nebo ochutnat některé z nepřeborného množství likérů a vín zde nabízených. Postupně tak můžeme dojít až k **dómu na náměstí Piazza Lippolos**.

typické obydlí trulli

typické obydlí trulli

typické obydlí trulli

typické obydlí trulli

typické obydlí trulli

Dále pokračujeme směrem na Bari. Nejprve po hlavní silnici, později po neplacené dálnici. Ta vede okolo Bari, kde je poměrně hustý provoz. Ten však za městem zeslábne a my tak pokračujeme na Cerignolu, kam dorážíme po hodině jízdy. Zde najíždíme na placenou dálnici A 14. Objíždíme poloostrov Gargano a opět jedeme podél pobřeží, kde se nám otevírá překrásný výhled na moře. Asi po hodině jízdy po dálnici sjíždíme výjezdem na **Vasto**. Vjíždíme do města a téměř hned na kraji se nachází **autokemp Il Pioppeto**, kde jsme za noc zaplatili 20 €. Teplá voda ve sprše ne na žetory v ceně 0,25 €. Kemp je vybaven skromně, sociální zařízení nejsou valná, nachází se zde malý supermarket. Přímo u kempu je však písčité pláž a tak jsme se tu i vykoukali v moři.

Den jedenáctý: Vasto - Assisi

Dopoledne vyrážíme po desáté hodině, najíždíme na dálnici A4 směrem na Pescara a dále Anconu. Po půldruhé hodině jízdy za Anconou sjíždíme z dálnice, platíme 10,30 € a pokračujeme po neplacené dálnici směrem na Assisi. Silnice dálničního typu má sice poměrně poničený povrch, rychlost jízdy je často snížena na 90 km/h, ale později přechází v normální hlavní silnici. Začínají serpentine, stoupáme do hor a asi po hodině jízdy se ocitáme na kraji města Assisi.

ASSISI ***

Katedrála San Rufino

Město je nejvýznamnějším italským poutním místem, které si stále zachovává svou přirozenou krásu. Ve městě, které je obklopeno horami, žije na 25 tisíc obyvatel. Roku 1182 se ve městě narodil svatý František a jeho duch je zde dodnes patrný.

Auto jsme zaparkovali nedaleko centra města na samotném vrcholu kopce, kde se nachází velké placené parkoviště na náměstí Piazza Matteotti. Hodina parkování zde přišla na necelé 1 €.

Odtud je to jen kousek na náměstí **Piazza San Rufino**, kde se nachází stejnojmenný kostel. Kostel zajímavého vzhledu byl dokončen roku 1228 a je přístupný zdarma s výjimkou podzemních prostor a krypty s ostatky svatého Rufína. Přístup do těchto míst je zpoplatněn.

Od katedrály se cestou z kopce dostaneme až na náměstí *Piazza del Comune*, kde se mimo jiné nachází turistické informační centrum, kde zdarma obdržíte mapu města. Na náměstí stojí za shlédnutí nejen kašna, ale i **Tempio di Minerva**, chrám s dochovanými antickými sloupy. Na náměstí se nachází celá řada dalších paláců, za shlédnutí stojí Palazzo del Capitano.

Tempio di Minerva

Basilica di San Francesco

Několika cestami je možné se z náměstí dostat k hlavní památce, kam směřují snad všichni návštěvníci města. Touto vyhledávanou památkou je **Basilica di San Francesco**. Nejedná se však o jeden kostel, ale hned dva. Nevím, zda se tato rarita nachází ještě někde jinde na světě, ale je vskutku impozantní navštívit dva zcela odlišné chrámy ve dvou patrech nad sebou a ještě kryptu o patro níže. A proč dva kostely? Dolní kostel slouží jako pohřebiště a poutní kostel, v horním kostele se slouží mše a bohoslužby pro občany Assisi. Pod klenbami dolního kostela si budete připadat jako pod noční oblohou, horní kostel je naopak naplněn světlem. V již zmiňované kryptě jsou pak zpřístupněny o patro níže

ostatky svatého Františka. Tento unikátní chrám rozhodně stojí za návštěvu a přístup do těchto míst je zdarma. Nutné je však mít zakrytá ramena a kolena.

Asi po necelých dvou hodinách strávených v Assisi se vracíme zpět k autu.

Piazza San Rufino

náměstí Piazza del Comune

Basilica di San Francesco

uličky města

Kašna na Piazza del Comune

okolí Basilica di San Francesco

Ubytování jsme si našli na **okraji Assisi v kempu Internationala Assisi**. Ten se nachází na výjezdu z města směrem na Perugiu. Noc v kempu zde v polovině června 2005 stála 19 €. Autokemp je slušně vybavený, je zde tekoucí teplá voda, sociální zařízení čisté a na velmi slušné úrovni, součástí kempu je i bazén, který jsme se rozhodli využít.

Den dvanáctý: Assisi - Perúgia - Punta Sabbioni

Dopoledne vyrážíme po desáté hodině, najíždíme na neplacenou dálnici směrem na Perúgii. Za necelou půlhodinku jsme na kraji města.

PERÚGIA *

Palazzo dei Priori

Hlavní město Umbrie se 150 tisíci obyvateli se rozkládá na kopci nad Valle Umbra a v okolních údolích. Město má bohaté umělecké a kulturní tradice. Město je také domovem nejznámějšího druhu baci, což je báječná čokoláda s lískovými oříšky.

Parkování ve městě je organizováno několika podzemními či nadzemními patrovými garážemi. Směry a jejich obsazenost jsou zobrazovány dopravními značkami, takže si stačí vybrat některé z parkovišť v centru

města a dopravní značky vás navedou přímo na parkoviště. Cena za parkování se pohybuje okolo 1 € za hodinu. Přímo v samotném centru je parkovacích míst minimum. Důvodem je také skutečnost, že centrum města se nachází na kopci. A doprava do centra města je zde zcela nezvyklá. Přímo z podzemního parkoviště se do historického centra města dostanete sérií eskalátorů, které do centra města vedou hned ze tří směrů. My jsme auto zaparkovali v podzemním parkovišti na náměstí Piazza Partigiani. Odtud vede nejdelší série eskalátorů, která nás dovezla až na náměstí **Piazza Italia**.

Cattedrale di San Lorenzo

Právě z náměstí Piazza Italia vede pěší zóna Corso Vannucci. Tou jsme prošli přes náměstí **Piazza della Republica**, kterou lemuje řada restaurací. Na konci pěší zóny se nachází náměstí **Piazza IV. Novembre**. Na tomto náměstí naleznete turistické informační centrum, kde je zdarma k dispozici mapa města.

Torre degli Sciri

Náměstí však dominuje hned několik zajímavých památek. Jednou z nich je **Cattedrale di San Lorenzo**. Ačkoliv základní kámen ke katedrále byl položen v roce 1345, stavba chrámu započala až v 15. století. Před chrámem pak zaujme **kašna Fontana Maggiore**. Jedná se o nejvýznamnější středověkou kašnu Itálie. Třípatrová kašna obsahuje reliéfy, na kterých jsou popsány dějiny Perugie, ale i dějiny lidstva. Představují se zde věda, umění, můžeme se zde poučit o běhu světa a života.

Nejpozoruhodnější památkou na náměstí je však **Palazzo dei Priori** z konce 13. století v němž sídlí radnice, ale také galerie se sbírkou obrazů.

Budova se původně otevírala hlavním průčelím k chrámu. Postupně byla však rozšiřována a přistavována.

Za návštěvu stojí i vedlejší uličky města a pochutnat si v některé restauraci na dobré kávě. My jsme z Perugii strávili více jak dvě hodiny.

Sedáme do auta a jedeme po neplacené dálnici označené jako 3bis směrem na Ravenu. Po půldruhé hodině jízdy u města Cesena přejíždíme na placenou dálnici ve směru na Bolognu. Provoz se zhušťuje, asi po půl hodině jízdy se dostáváme do dopravní zácpy vlivem dopravního omezení na dálnici. V Bologni přejíždíme na dálnici směrem na Padovu a Mestre. Za více jak půlhodinku přijíždíme k Mestre, kde platíme 11,20 € za dálnici. Dálniční okruh kolem Mestre je bezplatný. Dálnice je zde šestiproudá i když jízdní pruhy nejsou moc široké. Pravý jízdní pruh je zcela ucpan auty, které zde stojí v koloně na odbočení ve směru na Benátky. My však jedeme dále rovně, odbočujeme až výjezdem na letiště a Jesolo. Projíždíme kolem Jesola a pokračujeme na Punta Sabbioni. Tento úsek z Mestre nám trvá necelou hodinu, protože je zde hodně obcí, několik semaforů a poměrně hustý provoz. Přijíždíme do **Punta Sabbioni**, odkud jezdí pravidelná lodní doprava do Benátek. Autokemp, který jsem se vybrali je zcela ideální pro cestu do Benátek. Nachází se asi 300 metrů od přístavu, ze kterého odplouvají lodě. Autokemp se jmenuje Miramare a za noc jsme zde zaplatili 20,5 €. V kempu je tekoucí teplá voda, supermarket, hned vedle kempu se nachází pizzerie. Nutno však dodat, že kemp není vhodný pro ty, kteří do těchto míst přijeli za koupáním. **Kemp Miramare** nemá totiž zrovna moc pěknou pláž, na velkou pláž je to asi půlhodina pěšky. Jelikož je naším cílem návštěva Benátek, rozhodli jsme se v tomto kempu zůstat dvě noci.

Den třináctý: Benátky

Ráno vyrážíme před devátou hodinou do přístaviště lodí, abychom se vydali do Benátek.

BENÁTKY ***

Katedrála di San Giorgio Maggiore

Benátky jsou zcela jedinečným městem. Na 118 ostrůvcích spojených 400 mosty se rozkládají stavby. Ostrovy odděluje 115 kanálů, na kterých panuje čilý dopravní ruch gondol, výletních lodí, ale i mnohých motorových člunů.

Vznik města se datuje do doby, kdy byla země vystavena ničivým nájezdům barbarských kmenů po rozpadu římské říše. Před nájezdy utekly také obyvatelé kraje Venetia, a to na ostrovy v pobřežní laguně, kde byli výborně chráněni, neboť dobyvatelé neměli dostatek lodí, na kterých by mohli uprchlíky pronásledovat. Okolo roku 810 začalo na ostrovech vznikat město, roku 827 zde bylo

založeno biskupství.

Do Benátek jsme se dostali lodí z přístavu Punta Sabbioni. Zpáteční jízdenka do Benátek stojí 6 €. Je možné si zakoupit také jízdenku s platností 24 hodin a možností přestupovat libovolně na všechny linky benátské lodní městské dopravy, které jsou zde paradoxně nazývány autobusy. Největší hustota dopravy je na kanálu Canale Grande. Lodě neboli autobusy mají čísla tak, jako jakákoliv jiná hromadná doprava. Zastávky jsou podél celého kanálu, zde se nacházejí i plány tras linek. Pro přepravu po Benátkách lze zvolit také vodní taxi. Stanoviště taxi-lodí je po městě také dostatek a je to další vhodný způsob dopravy po

Benátkách. Pokud se nechcete přepravovat pěšky, máte ještě jednu možnost - projet se jednou z mnohých gondol. Benátská doprava je jednou z největších zvláštností tohoto města.

Ponte dei Sospiri

Piazzetta San Marco

Kromě vodní dopravy zde žádná jiná neexistuje a tak jsou Benátky snad jediným italským městem, kde na ulicích nepotkáte skútry ani auta. Autem je možné se do Benátek dostat z Mestre přes dálniční most pouze do blízkosti náměstí Piazzale Roma, kde se nachází velké několikapodlažní placené parkoviště. Zde je nutné auto zanechat. Dál do Benátek není možné po silnici pokračovat. Podobně je tomu, když se do Benátek vypravíte vlakem. Poblíž již výše zmiňovaného parkoviště je nádraží, ale i autobusové nádraží, kde končí všechny autobusové linky. Dále se dá jít pouze pěšky či se plavit lodí.

Jak již bylo uvedeno, do Benátek jsme připluli lodí z **Punta Sabbioni**. Plavba trvala asi 45 minut a ocitli jsme se téměř v srdci benátek, asi 200 metrů od náměstí sv. Marka, hned před

mostem Vzdechů - **Ponte dei Sospiri**. Dle pověsti most dostal své jméno na základě toho, že přes něj byli voděni vězni. Most totiž ústí do věznice a je veřejnosti nepřístupný.

Náměstí svatého Marka jsme však nejprve pouze obešli, rozhodli jsme se totiž, že si jej podrobně prohlédneme odpoledne při zpáteční cestě. Nejprve jsme navštívili informační centrum, které se nachází na náměstí pod podloubím na západní straně náměstí. Zde je možné sehnat podrobnou mapu města za 2,5 €. Nutno však dodat, že speciálně v Benátkách se podrobná mapa obzvláště hodí, protože najít tu správnou cestu kvůli kanálům a mostům by mohlo být bez mapy trochu obtížné.

Dóžecí palác

Ponte di Rialto

Naše další cesta pokrčovala do baru na snídani. Mohu vřele doporučit ochutnat v Itálii kromě pizzy či špaget také některou z typických italských káv, jako například kafe late a k tomu například brjóž, který u nás nazve pod názvem croasan, ale v dopoledních hodinách je v italských barech k dostání s daleko lepší chutí, čerstvě upečené a teplé plněné například marmeládou. Nutno však dodat, že tuto pochoutku lze například v Perugii koupit za necelé euro, v Benátkách za dvojnásobnou cenu.

Po snídani jsme se vydali uličkami ke kostelu **Santa Maria Formosa**, který se nachází na stejnojmenném náměstí. Jeho zajímavostí je, že má dvě hlavní fasády. Jedna je obrácená směrem k náměstí, druhá směrem ke kanálu. Zajímavou památkou je i **dominikánský chrám Santi Giovanni e Paolo**. V tomto chrámu se nachází hrobky asi 25 benátských dóžat.

Poté jsme již zamířili ke slavnému **mostu Ponte di Rialto**, který byl jako první kamenný v Benátkách postaven roku 1592. Most je vyzdoben množstvím obchůdků s nejrůznějšími suvenýry. Most však zároveň poskytuje úchvatný pohled na **Velký kanál**. Rozhodně stojí za to sledovat živý lodní provoz na kanálu, kde se vedle tzv. autobusů prohánějí motorové čluny policie či například čluny ambulance s modrým majákem. Při troše štěstí je možné spatřit i popelářské čluny či čluny vozící stavební materiál. Po opačném břehu mostu jsme se vydali po nábřeží, kde se nachází řada restaurací.

běžný provoz na kanále

Kolem kostela **Chiesa di Tolentini** jsme dorazili snad do jediného parku ve městě, kde jsme si ve stínu v klidu odpočinuli. Park **Giardini Papadopoli** se nachází nedaleko **Piazzale Roma** a současně tak i vlakového nádraží. Po odpočinku a chvíli sledování toho cvrkotu na přestupní stanici z pozemní dopravy na vodní, jsme se vydali dále a to sice směrem k nedalekému benátskému přístavu. Podél pobřeží jsme šli směrem na Punta della Dogana, kde se nachází kostel **Chiesa di Santa Maria della Salute**. Ze schodů před kostelem je krásný výhled na náměstí sv. Marka.

Chrám sv. Marka

Po chvíli odpočinku jsme se vydali zpět k místu, kde naše procházka městem započala. Přes most Ponte dell'Accademia jsme zamířili na **náměstí sv. Marka**. Zde jsme prošli kolem velkého množství holubů. I této skutečnosti dokáží prodejci v Benátkách využít a nabízet turistům za jedno euro krmení pro holuby, které jsou pro většinu turistů velkou atrakcí, přiznám se však, že pro mne nebyl pocit náměstí plného holubů zrovna moc příjemný. Prohlédli jsme si interiér **chrámu sv. Marka**, kam byl vstup zdarma, bylo však nutné mít zakrytá ramena a kolena, navíc bylo zakázáno do chrámu jít se zavazadly. Ta je nutné si odložit v nedaleké úschovně zavazadel.

Poté jsme se rozhodli prohlédnout si město z ptačí perspektivy. Za 6 € jsme zakoupili vstupenku a výahem jsme se ve chvíli ocitli na vrcholu vyhlídkové věže **Torre dell'Orologio**, která pochází z konce 15. století. Hodiny na vrcholu věže byly původně vyrobeny pro potřeby mořeplavců. Podle legendy však v důvodu, aby nebyla nikde vyrobena kopie těchto hodin, byly jejich autorovi vypíchnuty oči. My jsme se však věnovali výhledu na Benátky, náměstí sv. Marka, ale i okolní ostrovy, který byl zcela unikátní a rozhodně návštěva věže rozhodně stojí za to a mohu ji každému doporučit.

Tím naše návštěva Benátek končí. Nasedáme na loď a odjíždíme zpět do Punta Sabbioni.

Pohled na ostrovy z ptačí perspektivy

Dóžecí palác z ptačí perspektivy

Katedrála di San Giorgio Maggiore

Gondoly - typický to znak Benátek

Některé uličky jsou úzké stěží na rozpažení

romantika města na vodě

kostel Santa Maria Formosa

Katedrála di San Giorgio Maggiore

Panorama města

Den čtrnáctý: Punta Sabbioni - Verona - Sirmione - Peschiera

Ráno vyrážíme před desátou hodinou a vracíme se zpátky do Mestre, odtud pak po dálnici na Padovu a Veronu. Dálnice je šestiproudá, provoz je zde živý. Ve Veroně sjíždíme z dálnice a platíme 5,40 €.

VERONA **

Fontana di Madonna
Verona

Verona je druhým nejvýznamnějším městem Benátska. Leží na úpatí horské skupiny Monte Lessini při řece Adiči.

Zaparkovat auto se nám podařilo téměř v centru města a to sice v podzemním parkovišti, které bylo značeno směrem pro Amfiteátr a nachází se na ulici Via M. Benetegodi. Parkování zde přišlo přibližně na 1 € za hodinu. Bránou procházíme do centra města na náměstí **Piazza Brá**, kde se nachází nejvýznamnější památka města, kterou je **Amfiteatro Arena**. Ten připomíná římské Coloseum. Na rozdíl od Colosea je však veronská Aréna živá, protože zde probíhají koncerty či opery. Aréna byla dokončena roku 30 n.l. a vešlo se do ní okolo 20 tisíc lidí. Původně se zde konaly gladiátorské zápasy, býčí zápasy, ale i divadelní a operní představení.

Na náměstí se dále nachází městská radnice **Palazo Minicipale**, ale i řada restaurací.

Naše procházka pokračovala ulicí Via Stella, která je pěší zónou z řadou občůdků. Dostáváme se na náměstí **Piazza delle Erbe**, kde je řada stánků se suvenýry, ale také kašna **Fontana di Madonna Verona** z roku 1368. Na severním okraji náměstí se nachází barokní palác **Palazzo Maffei**. Před palácem se tyčí vysoký sloup s benátským lvem.

Casa di Giulietta

Verona je však především dějištěm románu Williama Shakespeara **Romeo a Julie** a tak snad všichni turisté zavítají ke **Casa di Giulietta** - Juliin dům. Na malém dvorku je zde možné obdivovat proslulý balkón, ale i sochu Julie. Právě Juliino ňadro je dosti oblyskané. Je to tím, že dle pověsti prý každý, kdo si sáhne na Juliino ňadro, bude mít štěstí v lásce. Celý dvorek je zaplněn i množstvím milostných vzkazů, které zde turisté zanechávají.

Amfiteatro Arena

Poté jsme se vydali pěší zónou zpět na náměstí Piazza Brá a zde odbočujeme vpravo a dostáváme se k hradu **Castelvecchio** ze 14. století. Skládá se z vlastní pevnosti a rezidence rodu Scaligeriů. Odtud se vracíme zpět k autu a po více jak dvou hodinách opouštíme Veronu.

Vstupní brána do města

hrad Castelvecchio

Z Verony najíždíme opět na dálnici a jedeme směrem Peschieru. Těsně za Veronou je však velká dopravní zácpa kvůli nehodě a tak z dálnice sjíždíme dříve, platíme 1,1 € a jedeme po normální silnici sněžující na Brésciu, z ní odbočujeme směrem na městečko Sirmione.

SIRMIONE *

Sirmione je unikátní středověké městečko na poloostrově vbíhajícím do největšího italského jezera Lago di Garda. Poloha městečka je skutečně jedinečná a do starého města vede původně padací most.

hrad Scaligerů

Do města procházíme okolo **hradu Scaligerů**, který byl založen roku 1250 a byl obrannou stavbou obklopenou vodním příkopem. Za hradem se nachází úzké středověké uličky lemované obchůdky a restauracemi, kde se pohybuje pouze minimum aut.

Na špičce ostrova stojí za shlédnutí **Grotte di Catullo - Catullový jeskyně**. Jedná se o zříceniny jedné obrovské starořímské vily. Zde se nachází **archeologické muzeum** a údajně je odtud úchvatný výhled nejen na působivé zbytky vily, ale i na celé jezero. Nám bohužel toto spatřit nebylo umožněno, protože v den naší návštěvy zaměstnanci tohoto muzea stávkovali.

Hrad Scalierů

Odjíždíme ze Sirmione a vracíme se směrem na **Peschieru** a nedaleký **autokemp Gasparina**, kde jsme nocovali již první noc v Itálii. Za nocleh pro dva lidi, auto a stan zaplatili 15 €. Součástí kempu je pizzerie, obchod, ale i bazén. Na teplou vodu ve sprše se kupují žetony za 0,5 €.

Den patnáctý: Peschiera - Rozvadov

Naše dovolená v Itálii končí. Před jedenáctou hodinou opouštíme autokemp a jedeme po neplacené dálnici směrem na Garda, kde přejíždíme na placenou dálnici směrem Tranto, Bolzano a Brennero. Po půldruhé hodině jízdy naposledy u Vipitenda platíme za italskou dálnici 12 €. Následující úsek na italsko-rakouské hranice je bezplatný. My však těsně před Brennerem sjíždíme z dálnice, jelikož nechceme platit průjezd Brennerským průsmykem a rakouské dálnice. Odtud je to asi půlhodinka do Innsbrucku, kterým tentokrát projíždíme bez problémů a pokračujeme dále na Mittenwald, kde nás čeká úsek 15% prudkého stoupání. Sem je zakázán vjezd nákladním autům, autobusům a automobilům s přívěsem. Po absolvování tohoto stoupání vjíždíme do Německa a pokračujeme po klidné silnici na Garmish-Partenkirchen. Odtud již pokračujeme po dálnici na Mnichov. Mnichovem projíždíme bez problémů a jedeme na Regensburg, kde již nechybí značení na Prahu. Za chvíli již přijíždíme do Rozvadova, kde naše zahraniční dovolená končí.